

познанства, умилква се най-доверчиво и ласкаво като котка. Но заедно с това тя крие в себе си и не малко коварство. Докато кротко и търпеливо се оставя на децата да ѝ дърпат ушите, да я възсядат като кон, да си играят както искат, в същото време тя ловко и съвсем предпазливо, за да не ги ухапе, отнема хляба от ръцете им. Неусетно и тихо, като лисица, тя влиза посред бял ден в курниците и яде полозите, вмъква се в избите и с една поразителна вещина отхлюпва сандъци, гърнета и тенекии. Всяка една нейна разходка из селото се завършва с голям вик, олелия и клетви. Но Мишка пристига в кръчмата на Къня при войниците, притиска се ласкаво до тях и изглежда все така спокойна и невинна.

Войвода е голямо и силно куче. Но то няма ни едно от тия качества, които би следвало да има, ако се съди по твърде претенциозното му име. Това е неодялан и тромав простак, безобиден и добродушен до тъпоумие. Но изглежда, че той е доволен от себе си и от другите, опашката му всякога стърчи нагоре като пръчка, изпълнява службата си добросъвестно, но без горещина и увлечение. В село Войвода не прави пакости, допуска охотно познанството на всеки срещнат човек, но всякога с такова лениво и тъпо равнодушие, че съмнително е всяко съзнателно участие и интимност.